

Hanzade Servi

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2

Mektup Ağacı

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2

Mektup Ağacı

Hanzade Servi

SEVGİLİ HİÇ TANIMADIĞIM ÇOCUK 2 MEKTUP AĞACI

© 2020, Tudem Eğitim Hizmetleri San. Tic. AŞ
1476/1 Sok. No:10/51 Alsancak-Konak/İZMİR

YAZAR: Hanzade Servi

RESİMLEYEN: Berk Öztürk

EDİTÖR: Burhanettin Düzçay

DÜZELTİ: Irmak Ertaş

KAPAK TASARIMI: Burak Tuna

GRAFİK UYGULAMA: Nayime Serbest

BASKI VE CİLT: Ertem Basım Yayın Dağıtım San. Tic. Ltd. Şti.
Eskişehir Yolu 40. km Başkent OSB 22. Cadde No:6 Malıköy/Ankara
Tel: 0 312 284 18 14

Birinci Baskı: Ekim 2020 (3000 adet)

ISBN: 978-605-285-406-8

Yayınevi sertifika no: 45041

Matbaa sertifika no: 48083

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, telif hakkı sahibinin önceden yazılı izni olmaksızın tekrar üretilemez, bir erişim sisteminde tutulamaz, herhangi bir biçimde elektronik, mekanik, fotokopi, kayıt ya da diğer yollarla iletilemez.

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2

Mektup Ağacı

Hanzade Servi

Hanzade Servi

1978'de doğdu. Anadolu Üniversitesi, İletişim Bilimleri Fakültesi, Basın ve Yayın Bölümünü bitirdi. Çeşitli gazete ve dergilerde çalıştı; televizyon ve reklam projelerinde senaristlik ve metin yazarlığı yaptı. 2008 Tudem Edebiyat Ödülleri Gülmece Öykü Yarışmasında *Ortanca Balık* adlı dosyasıyla Yayınevi Özel Ödülü'nü aldı. 2014 yılında *Karakura'nın Düşleri* isimli kitabıyla korku öyküleri yarışmasında birinci olan Hanzade Servi'nin *Kora ile Kelebek* kitabı da, Gülten Dayıoğlu Çocuk ve Gençlik Edebiyatı Vakfı İlkgençlik Roman Ödülü'nü kazandı.

Hanzade Servi, kitaplarını yediden yüz yetmiş yediye, ayırım yapmaksızın her yaştan ruhlar için yazıyor.

Tudem Yayın Grubundan çıkan kitapları:

Öykü:

Ortanca Balık, Karakura'nın Düşleri,
Karamel Kokulu Öykü Okulu

Roman:

Hayalet Tozu, Umacı, Kumdan Salıncak,
Yo-Yo, Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk,
Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk-2 Mektup Ağacı,
Hortlaklar Geçidi, Kalamar Pansiyon, Havuç Ağacı,
Su Günlükleri I Biz Arkadaş mıyız?

Bölümler

Yazardan Okura Mektup 2.....	7
Koşandere'ye Dönüş.....	18
Fosforlu Sarı Sürpriz.....	28
Kavanoz.....	42
Heykeltıraş	52
“O Ben Değilim!”	62
“Bunlağ Heğ Dostlukta Oluğ...”	68
Gizemli Çocuk.....	78
Mars Halis.....	91
Kaçış Evi... “Beni Hemen Ara!”	102
“Mektuplarımı Alsaydın...”	115
İstanbul.....	133
Büyük Buluşma!	150
“Dileyin Benden Ne Dilerseniz...”	166
“Beni Affettin mi?”	178
MEKTUP AĞACI... Ballı ve Vişne	182

Yazardan Okura Mektup 2

Sevgili Über Hiper Süper Okur,

Görüşmeyeli nasılsın?

Ben *Karamel Kokulu Öykü Okulu*'nda öğretmenlik yapıyorum, bahçemde *Havuç Ağacı* var ve her yaz *Kalamar Pansiyon*'a tatile gidiyorum. Bu arada evde fil beslemeye başladım ama çok utangaç olduğu için buraya fotoğrafını koymıyorum.

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk'un ilk kitabının sonunda, sana bir mektup yazmıştım. İkinci kitabın da başında bir mektup yazmaya karar verdim. (Bu hesaba göre, üçüncü kitabı yazarsam mektup nerede olur?)

Kitabın ilkini okuyup çok sevdiğin için, büyük bir heyecanla ikincisini almış olabilirsin.

Kitabın ilkini okumamış, ama ikincisini okumak istemiş olabilirsin.

Kitabın beşincisini okuyup, sonra "Bu kitabın beşincisi yok ki, ben nasıl okudum?" diyerek, o şaşkınlıkla buraya ışınlanmış da olabilirsin.

Her ne olursa olsun, kesinlikle doğru kararı verdin!

Hadi küçük bir test yapalım:

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk'un ilkinin okudun mu? Hani şöyle bir kapağı vardı.

a) Okudum.

b) Okumadım.

Evet, kolay bir testti. Hangi şıkkı işaretlediysen, aşağıdaki bölümlerden sana uygun olanına zıpla!

A'yı işaretlediysen beni oku: Baler'le Meneviş'in hikâyesini biliyorsun. Yani bir özete ihtiyacın yok. Tek ihtiyacın olan, tabii ki de turuncu şapka takan bir rakun. Onu da buraya bırakıyorum.

Şimdi ikinci macerayı okumaya başlayabilirsin. Umarım hikâyenin deva-

mını da über hiper süper bulursun! Yorumlarını benimle paylaşmayı sakın unutma! Elektronik posta adresimi biliyorsun.

B'yi işaretlediysen beni oku: Sana verebileceğim en çilekli dondurma kıvamında tavsiye, önce ilk kitabı okumandır. Böylece elindeki bu ikinci kitaba, çok daha büyük bir heyecanla başlarsın.

Ama tabii ki, 'ben önce ikinci kitabı okumak istiyorum' da diyebilirsin. Diyor musun? Öyleyse sana kısaca neler olup bittiğinden bahsedebilirim:

Başkahramanımız Baler Işık Oyalı, öğretmeninin verdiği bir ödev yüzünden İstanbul'da yaşayan Tayra isminde bir kıza mektup yazmak zorunda kalır. Bunu istemediği için hiç tanımadığı, yani var olmayan bir çocuğa mektup yazıp, zarfı Çınarlı Tepe'deki ağacın kovuğuna bırakır. Sonra mektubunu birinin bulup okumasından korkarak, onu çöpe atmak üzere geri almaya gider. Ama ağacın kovuğundan kendi bıraktığı mektup yerine, mektubuna bir cevap çıkar.

Baler, bu hiç tanımadığı çocukla bir süre mektuplaşır. Sonra onun kim olduğunu bulmak için ipuçlarını birleştirmeye başlar. Ve mektuplaştığı kişinin ..... olduğunu öğrenir.

Tamam, buraya o kişiyle ilgili tüm ayrıntıları yazmam gerekiyordu ama yapamadım. Ya önce ikinci kitabı okumak istediğini sanırken, bir anda ilk kitabı okumaya karar verirsen ve tam burada yanlışlıkla ilk kitabın sonunu öğrenirsen? Okumadığın bir kitabın sonunu öğrenmekten daha sinir bozucu ne var, biliyor musun? Okumadığın kitabın sonunu, kitabın yazarından öğrenmek!

Neyse... İlk kitaptan önce, ikincisini okuyabilirsin elbette. Öyle yapacaksan, lütfen şu sözleşmeyi imzala:

Ben .....

Sevgili Hiç Tanımadığım Çocuk'un ilkinden önce ikincisini okumanın, aşağıda listelenen şeylere yol açabileceğini biliyor ve tüm olası sonuçları kabul ediyorum.

- Bazı karakterlere bakıp, 'hey, sen de kimsin?' diye sormak.
- Bazı esprilere gülmeden bakmak.
- Bazı bölümlerin üzerine soru işareti çizmek zorunda kalmak.
- Karakterleri yeterince tanımadığın için, kırmızı ördek seviyesinde duygulanamamak.
- 'Kırmızı ördek de ne?' diye sormak.

İmza

Şimdi ilk kitabın üzerine üç yıl ekliyor ve tekrar Koşandere'ye ışınlanıyoruz. Bakalım neler oluyor?

Not: Umarım Baler'i tanıyabilirsin. Boyu epey uzadı. Ve seni tekrar göreceği –ya da seninle tanışacağı– için über hiper süper mutlu!

Kooocaman sevgilerimle falan filan,

Hanzade

“...Umarım bir gezegen keşfedersin.
Ama şunu unutma: Asıl keşfetmen gereken şeyler
o kadar uzakta değil, hep etrafındadır.”
Meneviş

"Beni Hatırladın mı?"

Sevgili Tanımaya Çok da Fırsat Bulamadığım Çocuk,

Beni hatırladın mı? Hani üç yıl önce, bir ağacın kovuğunu posta kutusuna dönüştürerek mektuplaştığın bir çocuk vardı. Bater Işık Oyalı. Bater, Balık, Kaşık, Boyalı, Bateğv, Işık ya da Hötörözöt. Sen bana Işık demeyi seçmiştin.

Merhaba!

Belki üç yıldır sana niçin tek kelime bile yazmadığımı merak ediyorsundur. Belki de etmiyorsundur. Orada harika hayalet arkadaşlar bulduysan, beni çoktan unutmuş olabilirsin. Bu beni üzer ama hak ettiğim için sana surat asmam, merak etme.

Bilgisayarda oyun oynamayı, kıymalı makarnayı, yüzmeyi, uçan hamamböceklerini ve turuncu şapka takan rakunları sevdiğimi hatırlıyorsundur. Artık onları tek tek sevmeyi bıraktım, bir

bütün halinde seviyorum. Hayatında hiç bilgisayarda oyun oynayan turuncu şapkalı bir uçan hamamböceğinin, yüzmeye gitmeden önce pişirdiği kıymalı makarnayı yedin mi? Evet, üç senede değişmeyen tek şey, muhteşem mizah yeteneğim! Onun dışında, galiba çok fazla şey değişti.

Biliyorsun, üç yıl önce Avustralya'ya taşınmıştk. Babamla amcam, oradaki bir doğal yaşam parkında çalışıyordu. Sonra annem de onlara katıldı. Avustralya'ya taşınmamızın ardından babam, Çatal ve ben, Raul's Wild Life isminde bir belgesel çekmeye başladık. Kardeşim Çatal'ı hatırlıyorsun, değil mi? Sürekli bir şeyleri hatırlayıp hatırlamadığını sormama umarım bozulmuyorsundur. Hayatlerin hafızaları konusunda çok şey bilmiyorum. Ah bu arada... Babaannemle buluştun mu? Birbirinizi çok seveceğinize eminim.

Ne diyordum? Evet, Raul's Wild Life. Programımızı izleme fırsatı bulabildin mi? Hayatlerin uydu antenleri ya da kablosuz internet bağlantıları oluyor mu, gerçekten hiçbir fikrim yok. Ben hayalet olsaydım, kesinlikle internet bağlantısı isterdim. Tabii kitap da... Sonuçta çok fazla boş zamanın var. Yoksa yok mu? Belki 'boooo' diye etrafta uçmak, epey vaktini alıyordur.

Raul's Wild Life, tüm dünyada çok sevildi. R'leri söyleyemeyen birinin İngilizce konuşurken bir alpakaya şurup içirmesi ya da bir Tasmanya canavarına şiiir okuması, sanırım herkese ilginç geldi. İnsanlar sadece babamı değil, beni ve Çatal'ı da çok sevince, şöhret kaçınılmaz oldu. Instagram hesabımı şu an 980.766 kişi takip ediyor. Youtube kanalımın abone sayısı ise üç milyonu geçti! Ciddiyim. Bu sayıların senin için bir anlamı yoktur herhalde. Olmasın da za-

ten. Bir takipçim de olsa, on milyon takipçim de olsa, sen beni yine aynı şekilde sevecek olan en iyi ve en ölü mektup arkadaşısın.

Dağhan'ı, Yaman'ı, Derini, Gökçeğriki, Ekrem amca'yı, Aymeni, Koşandere'yi ve seni ardında bırakıp dünyanın öbür ucuna gitmek, çok hüzünlü ve heyecan vericiydi. Yanımda götürdüğüm tek şey, hiç tanımadığım bir çocuktü. Evet, dediğini yaptım ve Tayra'ya mektup yazdım. Anlaşamayacağımızı sanıyordum ama inanılmaz bir şekilde iyi anlaştk! Birbirimize bir sene boyunca sosyal medyadan mesaj falan göndermeyeceğimize dair söz vermiştik. Tayra zaten Instagram'ı, Youtube'u pek sevmiyor. Derken birbirimizi takip etmeye, mesajlaşmaya başladık ve inan bana bu, mektup arkadaşlığımızı hiç etkilemedi. Sana daha sonra Tayra'dan uzun uzun bahsederim. Tabii dinlemek istersen...

Avustralya'da tam üç yıl yaşadık. Artık on üç yaşındayım. Boyum epey uzadı, saçlarımın rengi azıcık açıldı, sesim farenjit olmuş bir ördek gibi ve Ruhi adında bir sivilcem var. Evet, tek bir sivilce. Bazen burnumda, bazen alnımda, bazen yanağımda ya da çenemde çıkıyor. 'Hepsinin aynı sivilce olduğunu nereden biliyorsun?' diye sorabilirsin. Biliyorum çünkü onu asla sıkıyorum. Ne iki parmağımın arasında ne de soğuk espriter yaparak... O da yüzümün çeşitli yerlerini dolaşarak hayatını sürdürüyor. En sevdiği yer, burnumun kenarı. Eğer Sivilce Ruhi diye bir Instagram hesabı açmışsa, eminim ki seyahatlerinde burnumun kenarını beş yıldızla etiketliyordur.

Avustralya'daki üçüncü yılımızın ortalarında, yani üç ay önce, annem "..... Bu sebepte bence Koşandere'ye dönmeliyiz," dedi. Tabii nokta nokta olarak gördüğün kısımda, niçin dönmemizi

istediğini söyledi. Bu sebebi şu an seninle paylaşmak istemiyorum. Çünkü... Galiba henüz bu konuda konuşmaya hazır değilim.

Babam, "Haklısın Peğgan, öyle yapalım," dedi. Çatal'ın ve benim aklımızsa karıştıktı. Doğal yaşam parkında çalışmak ve tüm dünyanın izlediği bir belgeselde oynamak harikaydı. Koşandere'de bir temurla dertleşemeyeceğimi, aslanlarla 'koş topu getir' oynamayacağımı ve zürafa resmi çizmek için gerçek bir zürafayı model olarak kullanamayacağımı biliyordum. Ama içimde bir yer dönüş fikrine kesinlikle heyecanlanmıştı.

Annemle babam, Koşandere'de kocaman bir hayvan bakım merkezi ve hayvan oteli kurmaya karar verdi. (Koşandere'nin buna ihtiyacı var mı, kesinlikle bilmiyorum.)

Dönme sebepimizin ..... değil, başka bir şey olmasını tercih ederdim. Dönme sebepimizin ..... olması, ...'a karşı önyargılı davranmama yol açıyor. Oysa .....'un hiçbir suçu yok. Tamam, ...'un ne olduğunu sana anlatana kadar, bu konudan bahsetmeyi bırakıyorum. Mektubum 'bunu dünyada hiç kimse gözemedi' tarzı bir bilmeceye döndü. Hem belki zaten her şeyi biliyorsundur. Yani hayatların süper güçleri falan vardır, değil mi? Eğer hayatının her anını izleyebiliyorsan, bu mektubu sıkıcı bulabilirsin. Ama tekrar yazmak, kesinlikle iyi geldi.

Neyse... Yarın Koşandere'ye doğru yola çıkıyoruz. Hem mutluyum hem mutsuzum.

Açıklamakta en zorlanacağı şeyi, mektubun sonuna bıraktım. Sana sürekli yazacağıma söz verdiğim halde, niçin yazmadığım

sorusunun cevabını... Evet, hatırlarsan bir günlük tutar gibi, hayatındaki her şeyi seninle paylaşmayı sürdürecektim. Ama...

Son mektubumu hatırlıyor musun? Kırmızı ördek şiddetinde üzgündüm. Üzüntümetreyi, son üç senede biraz daha geliştirdim. Artık şöyle:

Beyaz pire: Hiç üzülmediğin şeyler. (Annenin brokoli pişirmeyi unutmaması...)

Yeşil koala: Çok az üzüldüğün şeyler. (Enfes bir karamelli kek yemek için gittiğin pastanede, sadece enfes bir çikolatalı kek kaldığını öğrenmek. Tabii bu, ikisini de eşit derecede seviyorsan yeşil koala. Çikolatayı karamel kadar sevmeyen Dağhan, bunu sarı zürafa kategorisine almıştı.)

Mavi tavuk: Çok azdan biraz daha fazla üzüldüğün şeyler. (Sevdiğin birinin doğum günü partine gitememesi ama sana hayatta en çok istediğin hediyeği göndermesi. Yoksa bu, yeşil koala mı? Belki de turuncu rakundur. Of! Yeni üzüntümetre çok kafa karıştırıcı.)

Sarı zürafa: Orta derecede üzüldüğün şeyler. (En sevdiğin dizinin bitmesi ama final bölümünün muhteşem olması.)

Turuncu rakun: Epeyce üzüldüğün şeyler. (İki aydır beklediğin konsere, hastalandığın için gidememek.)

Kırmızı ördek: Çok, çok üzüldüğün şeyler. (Mektup arkadaşını, tanıştığınız gün kaybetmek.)

Mor ejderha: Aşırı aşırı aşırı üzüldüğün şeyler. (Kırmızı ördeğin, onu her hatırladığında daha da kızarak, alev saçan mor bir ejderhaya dönüşmesi.)

Avustralya'daki ilk gecemizde, sana yazmak için günlüğümü çıkardım ve... senin o mektubu asla okuyamayacağın aklıma geldi. Yokluğunun kırmızı ördekten mor ejderhaya geçtiği an, tam da o andı. Sanırım beş yüz milyon kırmızı ördek, bir mor ejderha ediyor.

Aymen bize ilk kez mektup ödevi verdiğinde, mesajlaşmak varken mektup yazmanın saçma olduğunu düşünmüştüm. Sonra bu fikrim senin sayende tamamen değişmişti. Avustralya'dayken de mektuplarımı almayacağını bile bile yazmak saçma gelmeye başladı. Aslında saçma değil de daha çok.. acı verici. Evet, seni düşünmek bana acı verdiği için, yazmaktan vazgeçtim.

Ekrem amcayla birkaç kez mektuplaştık. Çok geçmeden ona yazmayı da bıraktım. Artık tek mektup arkadaşım Tayra'ydı. Koşandere'deki diğer arkadaşlarımla görüntülü arama falan yapıyorduk. Üç senemi sensiz geçirmek, kesinlikle çok büyük bir eksiklikti. Bu eksikliğin sonsuza dek süreceğini bilmek, yazma isteğimi iyice yok etti.

Bana bir mektubunda, "Mektuplaşmamız bittiğinde beni unutmazsın, değil mi?" diye sormuştun. "Beni büyüdüğümüzde de hatırlamanı isterim," demiştin.

Büyüdüğümüzde... Evet, o zaman seni de kendim gibi bir çocuk sanıyordum. Ve inan bana, seni hiç unutmadım. Büyüdüğümde de unutacağımı sanmıyorum. Ama sırf üzüldüğüm için, seni üç yıl boyunca görmezden gelmemeliydim. Özür dilerim. Beni affedebilecek misin?

Neyse, artık sana her şeyi yazmaya devam edeceğim ve yazmayı asla bırakmayacağım. Şey.. burayı karaladığım için de özür dilerim. Yani... belki bazen yazamam. Yazamadığım zaman-

larda beni merak etme, olur mu? Bil ki, bir gün mutlaka tekrar yazarım.

Hayatımdaki bir başka değişikliği, -yani .....'dan bahsediyorum- sana sonraki mektuplarımda anlatacağım. Çünkü Őu an kafam bir cadının sebze orbasi kazanı kadar karıŐık. Buraya bir cadının sebze orbasi kazanını izmem gerektiğini biliyorum, ama eskiden olduğu gibi mektuplara resim çizmek, nedense içimden gelmiyor. Büyümek böyle bir Şey mi?

Not: Kedin Minicięim çok iyi. Seni zledięine emininim ama ona çok iyi bakıyoruz. Yani merak etme.

Sevgiler falan filan,
Bater IŞık

Hanzade Servi

SEVGİLİ HİÇ TANIMADIĞIM ÇOCUK-2

Mektup Ağacı

Bu kitaptaki tüm mektuplar,
sana yazıldı!

Sevgili Hiç Tanımadığım Okur,

Ben Baler Işık Oyali. Artık on üç yaşımdayım. Boyum epey uzadı, saçlarımın rengi azıcık açıldı, sesim farenjit olmuş bir ördek gibi, fenomen oldum ve Ruhi adında bir sivilcem var.

Üç yıl sonra Koşandere'ye dönüyorum ve senin de bana eşlik etmeni istedim. Çünkü burada işler çok karıştı!

Meneviş'le Gökçeğrik'i özlediğine eminim. Tayra ile hâlâ mektuplaşıp mektuplaşmadığımızı, Gizemli Çocuk'un kim olduğunu ve huzurevine postalanan mektupları kimin yazdığını sana anlatmak için sabırsızlanıyorum.

Bu çok komik, çok hüzünlü bir hikâye...

Hazırsan, Çınarlı Tepe'de buluşalım.

Resimleyen: Berk Öztürk

tudem.com

tudem yayınevi grubu

ISBN: 978-605-285-406-8

9 786052 854068